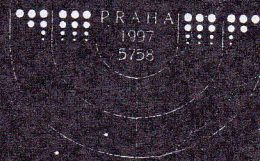

Tomáš Víšek a Korngold na

MUSICA IUDAICA

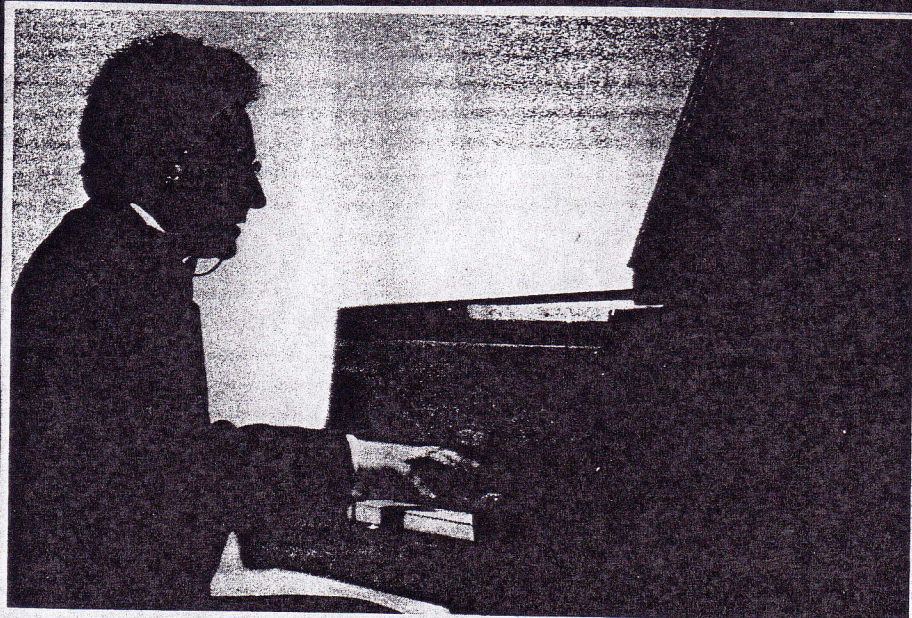
Dílo *Ericha Wolfganga Korngolda* (1897–1957) se do povědomí hudební veřejnosti dostává se zpožděním teprve v posledních letech: poznali jsme jeho Koncert pro housle a orchestr a dozvěděli jsme se, že tento nepochybně talentovaný hudebník, nositel dvou oscarových cen a autor ve světě ceněných oper věnoval sice velkou část své tvůrčí práce filmu, ale že v soupisu skladeb z jeho odkazu figurují rovněž významné skladby symfonické, písňové i komorní.

V programech letošního festivalu **Musica Iudaica** zazněly tři další *Korngoldovy* kompozice: cykly *Klaunovy písně, op. 29* a *Čtyři písně na Shakespeara* zpívala (18. a 19. 10.) bratislavská rodačka **Yvetta Tanbenbergová**. *Třetí klavírní*

sonátu nastudoval a do svého recitálu ze skladeb židovských autorů v Míčovně (23. 10.) zařadil **Tomáš Víšek**.

Koncert připomněl po delší časové prodlevě tohoto mladého interpreta jako technicky mimořádně disponovaného pianistu. O svých kvalitách přesvědčil Víšek zejména slohově čistým podáním *Mendelssohnovy Sonáty Es dur, op. 6* a přesnou interpretací půvabně vtipné, drobnokresebné „rodinné“ miniatury *Petra Pokorného Večery pod lampou*, která na nezvykle krátké časové ploše dobře charakterizuje zvolenou náladu. Sonáta Korngoldova i ostatní skladby zařazené do programu Víškova večera se ovšem od obou předchozích výrazně lišily: dvacáté páté Korngoldovo opus je sice ve čtyřech

větách vesměs naplněno zajímavým, invenční talent potvrzujícím tématickým materiálem, ale působí spíše jako velmi uvolněný proud hudby vysloveně improvizacího charakteru nežli jako formálně ucelená kompozice. Třetí věta je navíc koncipována jako stylizace valčíkové melodie v takřka „kavárenském“ ladění. Víšek navíc ve své interpretaci právě tento

Tomáš Víšek

Foto Pavel Neumann

8

znak zdůraznil. Charakteristická skladba *Ernsta Tocha Der Jongler* se ani zdaleka netváří tak velkolepě, zato ale má pevný tvar efektní toccaty.

Druhá polovina Víškova programu byla z větší části naplněna provedením autorových prepisů písničkových témat (*The Man I love, Swanee, Fascinating Rhythm, Oh, Lady Be Good* ad.) *George Gershwin*a. Předností těchto transkripcí je jistě půvab autenticity: tak zřejmě opravdu geniální melodik Gershwin své skladby hrál – v bohatě strukturované rytmické a zejména harmonické výbavě, ale také s jistou dávkou povrchní profesionální rutiny. Nicméně pro toho, kdo sledoval vývoj populární hudby a jazzu po Gershwinovi, zůstávají tyto – řekněme – variace na evergreenové motivy právě jen dobovým dokumentem, jenž byl jako vzor ve vývojovém procesu moderní stylizace tzv. standardů překonán početnou řadou pianistických osobností – od Oscara Petersona až třeba k našemu Rudolfovi Roklovi...

V tomto kontextu vyzněla docela stylově i stručná *Sonatina Alexandra Tansmana*, využívající podobným způsobem stylizovaných idiomů foxtrotu, spirituálu, blues a charlestonu.

Pořadatelům festivalu i Pavlu Víškovi patří upřímné uznání za to, že tímto způsobem splácejí naše nevyrovnané dluhy; i návštěva (hradní Míčovna byla téměř zaplněna) ostatně dosvědčovala zájem posluchačů o tuto část kulturního dědictví.

PETAR ZAPLETAL